

การโหยหาอดีตกับการท่องเที่ยวชุมชน อำเภอปากพนัง จังหวัด นครศรีธรรมราช
Nostalgia and community tourism PakPhanang District.

สาลินี ไชยศรี
Salinee Chaisri

Received: 13 November 2021, Revised: 28 December 2021, Accepted: 28 December 2021

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทบทวนแนวคิดเรื่องการโหยหาอดีตกับการท่องเที่ยวชุมชนผ่านบริบทการท่องเที่ยว พื้นที่ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรม มาวิเคราะห์ สังเคราะห์ สรุปเชิงวิชาการ

ผลการศึกษาพบว่า อำเภอปากพนัง มีประวัติศาสตร์ ความเป็นมา เป็นเมืองท่าสำคัญเส้นทางสัญจรหลักเมื่อครั้งอดีตคือทางเรือ ในการถ่ายทอดเรื่องราวในอดีตสู่ปัจจุบัน เส้นทางท่องเที่ยวทางเรือ สามารถรู้พื้น จำลองเหตุการณ์ ร่วมสร้างจินตนาการริมสองฝั่งแม่น้ำปากพนังผ่านปรากฏการณ์โหยหาอดีต ถือว่ามีความเหมาะสม ในการนำมาเป็นกลยุทธ์ทางการตลาด พัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชน เพื่อสร้างอาชีพ ก่อให้เกิดรายได้ ส่งผลให้คุณภาพการดำเนินชีวิตของคนในชุมชนดีขึ้น

คำสำคัญ : โหยหาอดีต, ท่องเที่ยวชุมชน, ท่องเที่ยวปากพนัง

Abstract

This article aims to review the concept of yearning for the past. with community tourism through tourism context, PakPhanang District, Nakhon Si Thammarat Province Data from literature reviews were analyzed and synthesized from the study

PakPhanang District has a history, background, and is an important port city. Therefore, the main thoroughfare in the past was by boat. Therefore, to convey the story of the past to the present boat tour route able to revive simulate event Join to create an imagination along the banks of the PakPhanang River. through

the phenomenon of longing for the past considered appropriate to be used as a marketing strategy Community-based tourism development to build a career generate income As a result, the quality of life of the people in the community has improved.

Keywords : nostalgia, Community Tourism, PakPhanang Tourism.

บทนำ

อำเภอปากพนัง มีสภาพภูมิประเทศเป็นแหลมยื่นออกไปในทะเล และมีอ่าวภายในบริเวณปากแม่น้ำปากพนัง ด้วยสภาพพื้นที่ที่มีความเหมาะสม จึงกลายเป็นเป็นศูนย์กลางทางการค้าและเศรษฐกิจที่สำคัญ เป็นเมืองท่ามาตั้งแต่ครั้งอดีต แก่การเดินเรือและการกระจายสินค้าต่อไปยังหัวเมืองสำคัญอื่น ๆ ทำได้ง่าย ส่งผลให้สภาพเศรษฐกิจในสมัยก่อนเฟื่องฟูมาก เนื่องจากมีสำเภาจากเมืองจีนและเรือขนส่งสินค้าขนาดใหญ่มาเทียบท่าและกระจายสินค้า และนอกจากนี้ยังปรากฏในพระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ในคราวเสด็จเยือนปากพนัง เมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม พ.ศ. 2448 ความตอนหนึ่งว่า "อำเภอปากพนังนี้ได้ทราบอยู่แล้วว่าเป็นที่สำคัญอย่างไร แต่เมื่อไปถึงฝังรู้สึกตามที่คาดคะเนนั้น ผิดไปเป็นอันมาก ไม่นึกว่าจะใหญ่โตมั่งมีถึงเพียงนี้" และอีกตอนหนึ่งว่า "เมื่อจะคิดว่าตำบลนี้มีราคาอย่างไรเทียบกับเมืองสงขลา เงินผลประโยชน์แต่อำเภอเดียวนี้ น้อยกว่าเมืองสงขลาอยู่ 20,000 บาทเท่านั้น บรรดาเมืองท่าในแหลมมาลาอยู่ฝั่งตะวันออก เห็นจะไม่มีแห่งใดดีเท่าปากพนัง" ข้อความดังกล่าวสะท้อนให้รับรู้ถึงความเจริญรุ่งเรืองของอำเภอปากพนังในอดีต เมื่อการเวลาผ่านไปความเจริญเข้ามาแทนที่ การดำเนินชีวิตของผู้คนในปัจจุบัน เปลี่ยนแปลงไป จากอำเภอที่เคยมีความเจริญรุ่งเรืองในอดีต กลบกลายเป็นอำเภอที่เงียบสงบรอการมาเยือนของนักท่องเที่ยว จากบริบทพื้นที่ที่เป็นเมืองเก่า รอการรื้อฟื้นเพื่อการท่องเที่ยว

บทความนี้ผู้เขียนสนใจที่จะศึกษาแนวคิด วิเคราะห์ ความหมาย ของปรากฏการณ์โหยหาอดีต จากการศึกษา บทความ หนังสือ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นการอธิบายถึงปรากฏการณ์โหยหาอดีต ในแต่ละรูปแบบ นำมาสู่การสร้างเรื่องราว เพื่อส่งผลต่อการท่องเที่ยว นำมาเป็นจุดเด่น หรือการสร้างอัตลักษณ์ของชุมชน ผ่านปรากฏการณ์ในเชิงการท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่ง ที่ตอบสนองความต้องการ ถูกสร้างขึ้นมาเป็นจินตนาการร่วมกันของสังคมว่า ณ ยุคสมัยหนึ่ง

สมัยใดในอดีต คือช่วงเวลาแห่งความสุข เจริญรุ่งเรือง หรือสวยงามที่สุด ก่อให้เกิดการสร้างรายได้
ท่องเที่ยวชุมชน จากการโหยหาอดีต

การโหยหาอดีต

“การโหยหาอดีต” หรือ “การถวิลหาอดีต” เป็นปรากฏการณ์หนึ่งทางสังคมวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นเป็นกระแสนิยมเริ่มแรกในสังคมตะวันตก (Goulding, 2001: 567) ในภาษาอังกฤษใช้ว่า “Nostalgia (โนสตัลเจีย)” มีรากศัพท์ซึ่งเกิดจากการประกอบคำศัพท์ในภาษากรีก 2 คำ คือ “nostos” หมายถึง “กลับบ้าน (to return home)” และ “algia” หมายถึง “ความเจ็บปวด (a painful condition)” (David 1979 : 1) คำศัพท์ดังกล่าวถูกบัญญัติขึ้นครั้งแรกโดยแพทย์ชาวสวิสส์ชื่อว่า โจฮันเนส โฮเฟอร์ (Johannes Hofer) ในปีค.ศ. 1688 เดิมเป็นศัพท์ทางการแพทย์เพื่อใช้อธิบายอาการทางจิต (Psychological symptom) ซึ่งโฮเฟอร์อธิบายลักษณะอาการว่ามี “อารมณ์เศร้าซึ่งเกิดขึ้นจากความปรารถนาจะกลับไปยังบ้านเกิดเมืองนอน” (Scanlon and Eheret, 2008: 8) อย่างไรก็ตาม เมื่อศัพท์คำนี้นำมาใช้ในบริบทของการท่องเที่ยวการโหยหาอดีตจึงมีขอบเขตทางความหมายกว้างขึ้น กล่าวคือ ไม่ได้สื่อความหมายเฉพาะเพียงอารมณ์ความรู้สึกซึ่งเกิดจากความผูกพันกับสถานที่ในอดีตเท่านั้น แต่มีความหมายว่า “ความรู้สึกรำลึกถึงหรืออารมณ์หวานขม สุขทุกข์ ซึ่งเกิดจากการโหยหาประสบการณ์ ผลัดกัน หรือการบริการในอดีต” ปัจจัยสำคัญ 3 ประการที่ทำให้เกิดความรู้สึกโหยหาอดีตมีดังนี้ 1) ปัจจัยทางด้านอารมณ์หรือความรู้สึก 2) ปัจจัยด้านสถานที่และเวลา 3) ปัจจัยด้านสิ่งเร้า มีนักปรัชญาอีกหนึ่งท่านคือ Kelly (1986) ได้กล่าวว่าสำหรับการโหยหาอดีตนั้นเป็นการนำจินตนาการของมนุษย์ถึงโลกที่เราได้สูญเสียไปแล้ว โลกที่เคยเป็นจริงในอดีตแต่ปัจจุบันคงเหลือไว้เพียงความทรงจำ และประสบการณ์ให้เราได้ระลึกถึงโลกในขณะนี้คือโลกของจินตนาการที่ถูกหล่อหลอมขึ้นมาได้อาศัยประสบการณ์ของชีวิตผนวกกับประสบการณ์ทางวัฒนธรรม เสมือนเป็นภาพตัวแทนโดยการผลิตซ้ำ ผ่านความทรงจำด้วยการย้อนกลับไปจำลองประสบการณ์ในอดีตขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

จากผลการศึกษาของ สกาวรัตน์ บุญวรรณ และคณะ (2561) พบว่า 1) การโหยหาอดีต (nostalgia) เป็นจินตนาการของบุคคล หรือกลุ่มคนที่เคยมีประสบการณ์ร่วมกันในอดีตผ่านการสร้างและผลิตซ้ำของความทรงจำในอดีต 2) ปรากฏการณ์การโหยหาอดีตในสังคมไทยเริ่มต้นจากการที่สังคมต้องเผชิญกับสภาพปัญหาทางเศรษฐกิจและ กระแสโลกาภิวัตน์ที่ค่อยแทรกซึมส่งผลให้

คนในสังคมต้องมีการปรับเปลี่ยน และอยากที่จะย้อนกลับไปสู่วิถี แบบดั้งเดิมที่ผ่านมา การโยกหาอดีตถูกทำให้กลายเป็นสินค้าจำเป็นเป็นการสร้างความหมายขึ้นมาใหม่โดยใช้ การรื้อฟื้นวิถีชีวิต พื้นฟูวัฒนธรรม ประเพณีดั้งเดิมในอดีตร่วมกันเพื่อมาเป็นจุดขายในเชิงพาณิชย์ 3) นอกจากแนวคิดเรื่องการโยกหาอดีตจะช่วยสร้างรายได้ให้ท้องถิ่นแล้ว ยังช่วยสร้างความทรงจำ ร่วมให้กับสังคมด้วย รวมถึงผลการศึกษา ของ เกรียงไกร วัฒนาสวัสดิ์ (2555) แสดงให้เห็นว่าการโยกหาอดีตเป็นปัจจัยสำคัญที่ ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางมายังตลาดสามชุก ทั้งนี้เนื่องมาจากชุมชนยัง คงมีความจริงแท้ในมิติตำแหน่งและสถานที่ (Location and setting) และ 111 ความคิดเห็นและ พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวต่อความจริงแท้ ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงโยกหาอดีต: กรณีศึกษา ชุมชนตลาดสามชุกร้อยปี จังหวัดสุพรรณบุรี รูปแบบและการออกแบบ (Form and design) อย่างไรก็ตาม ความจริง แท้ในมิติด้านหน้าที่และการใช้สอย (Use and function) ได้เปลี่ยนแปลงไป ตามทิศทางของปรากฏการณ์โยกหาอดีต กล่าวคือ ตลาดเก่าหลายแห่ง ได้มีหน้าที่และการใช้สอย ใหม่ในฐานะเป็นแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้ ผลการศึกษายังแสดงให้เห็นว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ สามารถรับรู้และ ประเมินความจริงแท้ของแหล่งท่องเที่ยวแห่งนี้ได้เป็นอย่างดี แต่นักท่องเที่ยวไม่ สนใจมากนักกับความจริงแท้หรือความดั้งเดิมของสถานท่องเที่ยว ดังกล่าว จากผลการศึกษา นี้พบว่า ความจริงแท้ของแหล่งท่องเที่ยวจะ กลายเป็นความท้าทายสำคัญ สำหรับการจัดการ การท่องเที่ยวเชิงโยกหา อดีตอย่างยั่งยืน

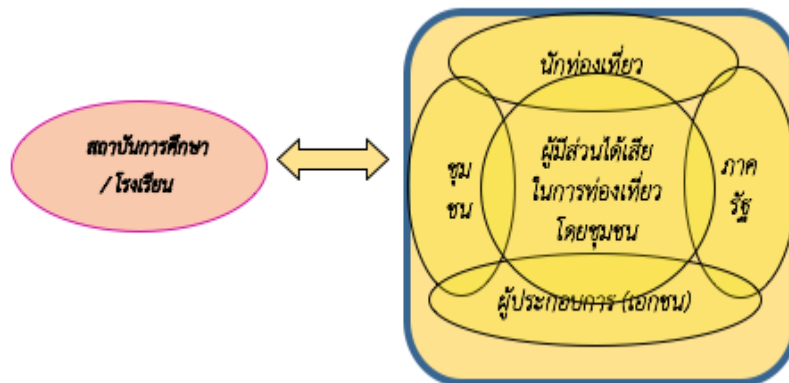
ปรากฏการณ์โยกหาอดีตเริ่มจากปัจจัยอารมณ์ความรู้สึก ผ่านเวลาและสถานที่ อันเกิด จากสิ่งเร้า ด้วยสภาพปัญหาทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และกระแสโลกาภิวัตน์ ที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้เกิดการแสวงหาเรื่องราวในอดีตเพื่อสร้างคุณค่า ให้กับวิถีชีวิตแบบดั้งเดิม รื้อฟื้นวิถีชีวิต พื้นฟู วัฒนธรรม สร้างความหมายเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยว สร้างจุดขาย เพื่อสร้างรายได้ให้กับชุมชน ด้วยการท่องเที่ยวเชิงโยกหาอดีต

การท่องเที่ยวชุมชน

การท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นอีกหนึ่งวิธีการที่จะสร้างความรู้ความเข้าใจ ในการท่องเที่ยว โดยชุมชนที่สามารถพึ่งพาตนเองของชุมชนได้เป็นหลัก ต้องเกิดจากความสามัคคีของของคนใน ชุมชนเป็นหลัก หากเน้นแต่ผลประโยชน์อาจก่อให้เกิดความแตกแยกกันในชุมชน ดังนั้นจึงมีความ จำเป็น อย่างยิ่งที่จะทำให้นักในชุมชนเกิดความรัก ความภาคภูมิใจ ความหวงแหน รู้จักคุณค่าของ

เอกลักษณ์ วัฒนธรรม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมต่างๆที่มีอยู่ในพื้นที่ เพราะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการท่องเที่ยวโดยชุมชนและทำให้ชุมชนมีความน่าสนใจ ทำให้คนในชุมชนมีความภาคภูมิใจในสิ่งต่างๆ พร้อมทั้งจะนำเสนอไปยังคนภายนอกและสิ่งสำคัญคือต้องถ่ายทอดได้อย่างถูกต้องมีประสิทธิภาพ

สุดถนอม ดันเจริญ (2560) ด้วยลักษณะสำคัญของการท่องเที่ยวโดยชุมชน ประกอบด้วย การส่งเสริมเศรษฐกิจของชุมชนโดยรวม ด้วยกระบวนการทางสังคมที่มุ่งการพัฒนาโดยมีคนในชุมชนเป็นศูนย์กลาง การรวมตัวกันเป็นองค์กรชุมชนที่ยึดมั่นต่อความเป็นธรรมในการจัดการ การมีส่วนร่วมในการพัฒนาเพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชนและเป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริง สะท้อนมิติเชิงการเมือง รวมถึงการอนุรักษ์วัฒนธรรม ด้วยกระบวนการส่งผ่านวัฒนธรรมไปสู่คนรุ่นต่อ ๆ ไป ซึ่งเป็นผลของการจัดการทรัพยากรในชุมชนด้วยสมาชิกของชุมชนนั้น ๆ ลักษณะสุดท้ายคือการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและสิทธิในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ด้วยการรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ผลของความร่วมมือกันในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนจะส่งผลให้ชุมชนมีอาชีพและมีรายได้อย่างต่อเนื่อง ปราศจากการทำลายสิ่งแวดล้อม ทุกปัจจัยจึงจำเป็นอย่างยิ่งต่อการก้าวไปสู่ความสำเร็จของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้อย่างแท้จริง และผลการวิจัยของ นรินทร์ สังข์รักษา สุภาภรณ์ พรหมฤๅษี และ อธิรัฐ วรบำรุงกุล (2559) ที่พบว่า แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวต้องการบทบาทของ 5 ส่วน ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชน นักท่องเที่ยว และสถาบันการศึกษา ซึ่งจะช่วยกันสร้างแรงจูงใจแก่นักท่องเที่ยว ทั้งด้านความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมต่าง ๆ ความปลอดภัย ความเป็นมิตร และสิ่งอำนวยความสะดวก ล้วนต้องการผู้บริหารและคนจากทุกฝ่ายส่งเสริมและสนับสนุนซึ่งกันและกัน ดังนั้นองค์ประกอบสำคัญของความร่วมมือในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนต้องอาศัยสมาชิกในชุมชนรวมทั้งภาครัฐ (ท้องถิ่น) และเอกชนในฐานะผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยคำนึงการผลิต การใช้ไป จากทรัพยากร (การท่องเที่ยว) ที่มีอยู่ในท้องถิ่น ในขณะที่ทุกฝ่ายก็ต้องช่วยกันปกป้องคุ้มครองให้คงอยู่และมีมากขึ้น มิใช่เพียงแค่สมาชิกในชุมชนเท่านั้น

ภาพที่ 1 องค์ประกอบสำคัญของการท่องเที่ยวโดยชุมชน

การท่องเที่ยวโดยชุมชน ซึ่งชุมชนมีส่วนร่วมในการดำเนินงานทางด้านการพัฒนาของชุมชนต้องดำเนินงานให้ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของชุมชนถูกปรุงแต่งให้น้อยที่สุด ที่สำคัญต้องทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดให้แก่ชุมชน นอกจากประโยชน์ของการท่องเที่ยวแล้ว อีกมุมหนึ่งการท่องเที่ยวจะส่งผลกระทบต่อสังคม วัฒนธรรม การดำเนินชีวิต ก่อให้เกิดการสร้างรายได้ จากการท่องเที่ยวเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของคนในชุมชน

การท่องเที่ยวในอำเภอปากพนัง

ด้วยบริบทด้านพื้นที่ประวัติความเป็นมา และความสำคัญของอำเภอปากพนังในอดีต จึงเป็นที่สนใจเมื่อกล่าวถึงการท่องเที่ยวในอำเภอปากพนัง ธนาภา ช่วยแก้ว และสุดใจ จิโรจน์กุล (2562) จากการศึกษาเรื่อง “การพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมริมแม่น้ำปากพนัง” พบว่า ริมแม่น้ำปากพนังมีมรดกทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย ประกอบด้วยวิถีชีวิตชาวประมง บ้านเก่าไชย ภูมิปัญญาการทำขนมลาของบ้านหอยราก โรงสีแม่ครูที่เป็นร่องรอยบอกถึงความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ผลิตข้าวที่สำคัญของภาคใต้ในอดีต ความศรัทธาต่อหลวงพ่อดุต วัดนันทาราม อุโบสถไม้โบราณวัดรามประดิษฐ์ บ้านพักเชิงนิเวศบ้านวงศ์เปี้ยสังข์ และพระตำหนักประทับแรมของในหลวงรัชกาลที่ 9 ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพที่จะสามารถนำมากำหนดเป็นเส้นทางท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมริมแม่น้ำปากพนังแบบเต็มวันหรือ Full Day Tour Itinerary อันจะช่วยส่งเสริมด้านการตลาดท่องเที่ยวตามแนวคิด “วันเดียวเที่ยวปากพนัง” ภายใต้ชื่อรายการ

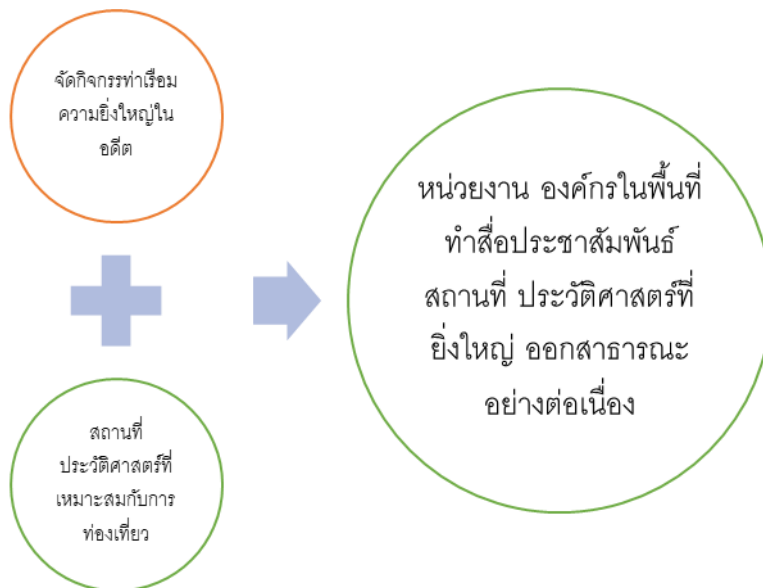
นำเที่ยว “ล่องเรือหา...รักษ์ ที่ปากพนัง” โปรแกรมท่องเที่ยวสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ตามหลักการส่วนประสมทางการตลาดแบบ 4 P's ส่งเสริมสินค้าทางการท่องเที่ยวให้เข้าถึงผู้บริโภคได้มากที่สุด

การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวิถีลุ่มน้ำอย่างยั่งยืน ในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช สุรศักดิ์ แก้วอ่อน และคณะ (2562) กล่าวถึง ทรัพยากรประเภทประเพณี และกิจกรรมเรื่องราวความเป็นเมืองท่าค้าขายในอดีตของปากพนังมีความน่าสนใจความเป็นชุมชนจีนโบราณสามารถนำมาถ่ายทอดเรื่องราวการทำการค้า การเข้ามาของคนจีนในอดีตการสร้างเมือง ศาลเจ้าจีนประจำชุมชนสามารถนำมาใช้ในการถ่ายทอดเรื่องราวของชุมชนจีนในอดีตได้ดี ป้ายบอกทางตลอดจนป้ายสื่อความหมายจะช่วยเชื่อมโยงจุดต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้น ศาลเจ้าฮกเกี้ยน ริมน้ำสามารถนำมาเป็นจุดแวะชมได้อีกจุดหนึ่ง โดยเฉพาะกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีเชื้อสายจีน พื้นฟูประเพณีที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อของชาวจีนชาวเรือเช่น กิจกรรมการทำยันตร์พัดโบก ที่มีความเชื่อว่าจะสามารถป้องกันพายุของวิถีชาวประมง เป็นต้น การชมการซ้อมแข่งเรือเพรียวที่วัดรามประดิษฐ์ถือเป็นกิจกรรมสำคัญของประเพณีลากพระในช่วงออกพรรษาสถานที่หลายแห่งควรปรับปรุงทัศนียภาพเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวให้ชัดเจนและเข้าถึงง่าย ป้ายบอกทางป้ายสื่อความหมายเป็นสิ่งจำเป็นย่านชุมชน ย่านการค้าขาย และตลาดเช้าเมืองนัง (ถนนบางว่า) เป็นจุดที่เด่นน่าสนใจ คือวิถีผู้คนในพื้นที่ให้นักท่องเที่ยวออกมาเดินเยี่ยมชม มักคุเทศก์ท้องถิ่นมีบทบาทสำคัญในการนำเสนอสิ่งที่พบเห็นในตลาดกับทรัพยากรอาหารความอุดมสมบูรณ์ทางอาหารในปากพนัง สามารถใช้เป็นจุดแวะพักรับประทานอาหารเช้าก่อนเริ่มเดินทางตามเส้นทาง ตลาด 100 ปี ดึงความเป็น 100 ปี ความเก่าแก่มากเป็นจุดขาย รักษาสถาปัตยกรรมอาคารที่เป็นเสน่ห์ของชุมชนเก่า เช่น ดึกชีโนโปรตุเกส อาคารไม้ ตลาดเก่า เป็นต้น กิจกรรมการนั่งเรือข้ามฟาก 1 บาทเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจเชื่อมโยงสิ่งที่จะแวะชมของทั้งสองฝั่งแล้วใช้การนั่งเรือเป็นกิจกรรมร่วมเข้าไป ในความเป็น ย่านชุมชน มักคุเทศก์สามารถใช้องค์ความรู้ในการถ่ายทอดเรื่องราว เทคนิคการอธิบายให้สิ่งที่พบเห็นมีความน่าสนใจได้เป็นอย่างดี

ดังนั้น อำเภอปากพนัง ถือว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีจุดเด่น ด้านความเก่าแก่ เป็นจุดขายสามารถเล่าเรื่องราวในอดีตผ่านสถานที่ เชื่อมโยงไปยังประเพณี และวัฒนธรรม ที่สืบทอดกันมายาวนาน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงภาพความเจริญรุ่งเรืองของ อำเภอปากพนังในอดีต

สรุป

บทความนี้ผู้เขียนต้องการสะท้อนให้เห็นถึงรูปแบบ การพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนให้มี ศักยภาพ และมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น ผ่านปรากฏการณ์โหยหาอดีต ในปัจจุบันอดีตถูกนำมาเป็น จุดขาย ในการท่องเที่ยวมากขึ้น รื้อฟื้น ความทรงจำ บอกเล่าเรื่องราว ความรู้สึกของผู้คนที่ประสบ ต่อความสัมพันธ์ในอดีต หากภาพจำเป็นสิ่งสวยงามผ่านเรื่องเล่าในรูปแบบที่น่าสนใจ สามารถ สร้างความสุขผ่านจินตนาการ ประสบการณ์ของชีวิตผนวกกับประสบการณ์ทางวัฒนธรรม

แผนภูมิ แสดงแนวจัดกิจกรรม ท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์

ปากพนัง ดินแดนประวัติศาสตร์ที่ควรการภาคภูมิใจ ประวัติศาสตร์ ความเป็นมา บริบทพื้นที่อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นเมืองท่าสำคัญในอดีต ที่มีความ เจริญรุ่งเรือง ด้านเศรษฐกิจ ดังนั้นการโหยหาอดีต ถือเป็นกลยุทธ์ทางการตลาดเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยวโดยชุมชน ผ่านเส้นทางท่องเที่ยวทางเรือ ร่วมรื้อฟื้น และถ่ายทอดเรื่องราวในอดีต ทั้งนี้ เพื่อให้ เกิดศักยภาพด้านการจัดการทรัพยากร และการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ต้องอาศัย ความร่วมมือจาก ภาครัฐ และ ภาคเอกชน ในการพัฒนาการท่องเที่ยวอำเภอปากพนัง เมื่อการ ท่องเที่ยวได้รับความสนใจ การเข้ามาของนักท่องเที่ยว การท่องเที่ยวโดยชุมชน ก่อให้เกิดการสร้าง อาชีพที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เมื่อมีการกระจายรายได้เพิ่มขึ้น ส่งผลให้คุณภาพการดำเนิน ชีวิตของคนในชุมชนดีขึ้น

บรรณานุกรม

- เกรียงไกร วัฒนาสวัสดิ์ (2555). ความจริงแท้ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงโหยหาอดีต: กรณีศึกษาชุมชนตลาดสามชุกร้อยปี จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรวัฒนธรรม). มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- ธนาภา ช่วยแก้ว และ สุดใจ จิโรจน์กุล. (2562) การพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมริมแม่น้ำปากพนังเพื่อส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยว อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช. วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 30(3), 80-97.
- นรินทร์ สังข์รักษา สุภาภรณ์ พรหมฤๅษี และ อีรึงกูรวรบำรุงกุล. (2559). รูปแบบและพฤติกรรมท่องเที่ยวที่ได้รับความริบเร่งของนักท่องเที่ยวในภูมิภาคตะวันตกของประเทศไทย. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยการหอกการค้า ไทย มนุษย์ศาสตร์และสังคมศาสตร์, 36(2), 1-19.
- สกวรัตน์ บุญวรรณ เกิดฉวา บุญปราการ และวันชัย ธรรมสัจการ. (2561). การโหยหาอดีตกับการกลายเป็นสินค้าในมิติการท่องเที่ยวของสังคมไทย. วารสารวิชาการและวิจัยสังคมศาสตร์, 13(39), 1-14.
- สุดถนอม ต้นเจริญ. (2560). การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. การประชุมวิชาการระดับชาติด้านการจัดการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา. ครั้งที่ 1 วันที่ 16 มิถุนายน 2560
- สุรศักดิ์ แก้วอ่อน และคณะ. (2562) แผนงาน การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวิถีลุ่มน้ำอย่างยั่งยืนในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- David, F. (1979). *Yearning for Yesterday : A Sociology of Nostalgia*. New York: The Free Press,
- Goulding, C. (2001). “Romancing the Past: Heritage Visiting and the Nostalgic Consumer.” *Psychology and Marketing* 18, 6565-592.
- MacCannell, D. (1973). “Staged Authenticity: Arrangements of Social Space in Tourist Settings.” *The American Journal of Sociology*, 79(3), 589-603.

ผู้เขียน

สาลินี ไชยศรี

นักศึกษาปริญญาตรีบัณฑิต

สาขาวิชาการจัดการนวัตกรรมการพัฒนา

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

1 หมู่ 4 ตำบลท่าจั่ว อำเภอเมือง

จังหวัดนครศรีธรรมราช 80280

E-mail : 6477709004@nstru.ac.th